

Macskakalandok

Süni a kertben!

A lusta kandúr komótosan elnyújtózott a ház tetején. Szeretett itt hasalva néze-
lődni, mert belátta az egész udvart, kertet, sőt, még a szomszédba is átlátott. Oda
szeretett a leginkább leskelődni, mert néha, ha jól ki tudta számítani az időt, el-
csenhetett egy-két frissen tojt tojást a baromfiudvarról.

Most éppen kellemes őszi időjárás volt, ahova a szem ellátott, nyugalom honolt.
Egyszer csak meglátta a kertben, az almafa alatt, a színes avarban a sünit. Épp
nemrég sikerült átbújni a kerítés alatt. Több se kellett az udvar két éber házőrző-
jének, a tacsónak és a keveréknek! Hangos csaholásba kezdtek és rohantak, hogy
a hivatlan vendéget elkergessék. Süni gyorsan felmérte a helyzetet. Tudta, hogy
lomha mozgása miatt nem képes elmenekülni a két eb elől, így a régi bevált véde-
kezési módszerhez folyamodott. Összegömbölyödött, és tüskéit szétmeresztette
minden irányba. A kutyák sehogy sem fértek hozzá, sőt összevissza szurkálták az
orrukat, ezért egyre eszeveszettebben ugattak. A helyzet hosszú percekig tartott,
mígnem a lusta kandúr megunt a ribilliót. Ráérősen elnyújtózott, majd lefelé
indult a tetőn. Átszökkent a diófára, onnan a kerítésre, végigsétált rajta, lassan
közeledve az almafa felé, és hangosan nyivákolni kezdett. A két kutya egy pil-
lanatra abbahagyta az ugatást, fülüket jobbra-balra mozgatták. Aztán odafutot-
tak a kerítéshez, és ismét nekifogtak az eszeveszett ugatásnak. A kandúr megállt,
és kajánul nézett le rájuk. Nyilvánvaló volt, ki az ura a helyzetnek. Kicsit odébb
sétált, erre a két kutya is odébb ment, az ugatást egy percre sem hagyva abba. A
süni közben rájött, hogy a macska segíteni akar neki, szétgömbölyödött, majd
amerről jött, ugyanarra elsietett, és visszabújt a kerítés alatt. Miután a kandúr
biztonságba tudta a sündisznót, úgy gondolta, egy kicsit azért még elszórakozik
a két csahossal. Ide-oda sétálgatott a kerítés tetején, néha leült, és mancsát
nyalogatva ráérősen mosakodni kezdett. Aztán amikor a két kutya már szinte
mágán kívül volt a dühös ugatástól, hopp, átugrott a szomszéd kertbe.

Kis idő múlva minden elcsendesedett. Időnként még fel-felugatott az egyik
vagy a másik eb, aztán elfelejtették a történeteket. A lusta kandúr pedig komóto-

san, puha léptekkel visszaballagott a házteteji kedvenc helyére, ahonnan belátta az egész udvart, kertet, sőt, még a szomszédba is átlátott. S mivel a nagy ramazuri alatt kicsit megéhezett, azon gondolkodott, vajon hogyan tudna hozzáférni egy frissen tojt tojáshoz...

Az utolsó ajándék

A fekete macska méltóságteljesen sétálgatott fel és alá. Néha megállt és benézett a konyhába, máskor a dolgozószoba franciaablaka előtt üldögélt, befelé kíváncsiskodva. Csinos nyakörve jelezte, hogy a gazda kedvence, de mint tudjuk, a macskák mindig azt csinálnak, amit csak akarnak. Ez a fekete macska például épp a mi kertünkben.

Néha illetlen, máskor ronda nyomokat hagyott maga után, olykor egyenesen horrorba illőket. Télen hosszú, türelmes várakozás és sok-sok próbálkozás után kétszer is sikerült kihalásznia két narancssárga aranyhalat a kerti tavacskáinkból. Mind a kettő lerágott fejjel várta, hogy reggel rájuk találjak. Máskor döglött egeret fektetett a konyhaajtó elé, és volt, amikor a vakond sem úszta meg a vele való találkozást. Egy idő után azt vettem észre, hogy sajátos módon akar velem barátkozni: bemutatja a vadásztudományát. Lehet, hogy a gazdája nem foglalkozott vele, nem kapott elég dicséretet vagy megfelelő figyelmet. Mindenesetre egyre gyakrabban kaptam furcsa „meglepetéseket” tőle. A rágcsálóktól a bogarakig terjedt a kínálat.

Egy reggel párharcra lettem figyelmes. Egy madárka igyekezett próbára tenni a macska ügyességét. Incelkedve csivített, és ágról ágra röppent az egyik fán, egyre feljebb. A macska pedig utána. Természetesen a madárka végül győzelemittasan elszállt. A macska pedig csalódottan ugrált vissza a földre, majd elkullogott a kertből. Az eset után jó ideig nem találtam „meglepiket”. A fekete uraság komótosan végigballagott ugyan a kerten, meg-megállt, a házunk felé nézett, a fára tekintgetett, majd unottan továbbsétált. Aztán egyre gyakrabban került sor a madaras jelenetre. A madárka vissza-visszatekingetve feljebb és feljebb libbent, a macska meg utána – a végén azonban mindig hoppon maradt. Pár hétig. Egy reggel azonban a konyhaajtó előtt meghökkenítő meglepetés várt: a madárka szárnytollai! Kitarva feküdtek egymás mellett, mintha épp elrepülni próbálnának, középen néhány zilált pihével. Ez volt a fekete macska utolsó „ajándéka”. Soha többé nem láttam.